

Šatník masek

(z deníků ufňukaných holčiček)

Efrime

GRANO SALIS NETWORK
2004

www.granosalis.cz

Obsah:

Den, kdy jsem odehnala Boha...

Superblbec

Šatník masek

Sen noci „svatovánoční“

Den, kdy jsem odehnala Boha...

Ne všechny dny jsou plné sluníčka a ne všechny dny jsou „plné“. Klasika, sedím před monitorem a při datlování do klávesnice pociťuji tíseň v okolí žaludku. To je přesně ono. Ten zvláštní pocit, že něco není v mém životě správně. Že jsem zase někde jinde, než bych měla být. Snažím se otevírat Bibli, ale nic necítím. Snažím se modlit, ale nejde to. Cítím strach. Tolikrát jsem Ti naslibovala věci, které jsem vydržela dodržet tak týden a pak? Pak jsem je nevědomky porušila..

V hlavě se mi přehrává dnešek a snažím se pochopit, co se to se mnou v posledních dnech děje. Kde se stala chyba? Proč mám pocit, že se od Tebe čím dál tím více vzdalují a že mi začíná chybět „**chut' světa?**“

Pochybnosti mne stále přepadají a já začínám mít pocit, že jsem „ve světě“ byla až moc dlouho, abych na něm přestala být závislá. Tlukot srdce cítím až v krku a pachuť nadřazenosti se mi stále převaluje v ústech a nechce odejít. Nemůžu sedět, nemůžu ležet, nemůžu usnout ... Stále jen vnímám tu prázdnotu, která mě bez TEBE přepadá. Snad TĚ najdu někde venku. Běžím s větrem o závod a snažím se dohonit TVŮJ prst. Snažím se zachytit cokoli, co by mě k Tobě přiblížilo. Vždy, když si uvědomím, že to já jsem tě vyhnala, se zastavím.. Proč se cítím tak prázdná? Proč....proč.....proč.....proč.....proč? Ne to nejde, nemůžu se zastavit a tak stále unikám před čímsi. Utíkám před sebou? Utíkám a v hlavě slyším slova, která se mi dnes vryla do paměti: „ **Effi, ty jsi byla vždy tak silná..vždy ses dokázala bránit..čelila si většině a dokázala sis obhájit to, v co věříš.....řekni, řekni mi, proč tu teď sedíš a jsi průhledná jak stěna?**“ Stále utíkám před těmi slovy, před svou průhledností.

Najednou cítím jak mám vlasy zapletené v bodláku. Nemůžu se hnout a nemůžu ani brečet..Stále cítím jen tu prázdnotu.. I tu moji poslední slzu mi vzal měsíc..Proč je vše tak chaotické? Proč je to najednou jinak? Kde to zase jen jsem...Nic neslyším..Vlastně ano, slyším velké ticho, které přehlušuje vše, v co jsem dříve věřila.

Mám pocit, že jsem mechanická. Vše co dělám je mechanické, vše co říkám je mechanické..Kde je upřímnost? Kde je moje naděje? A kde jsi ty, Bože? Přes svou slepotu Tě nevidím. Přes svou aroganci Tě necítím..Jediné co cítím je strach, že mě nezajímáš, že Tě nepotřebuji.. Ale já Tě potřebuji, proč mi v tom má pýcha zabraňuje, řekni.....proč? Řekni, proč se nedokáží hýbat, když vím, že chci jít za Tebou....Ačkoliv se to zdá absurdní, vnímám jak jsem stále přikována na jednom místě a přitom cítím vítr, který se mi opírá do zad od toho, jak před Tebou utíkám .. pořád před tebou utíkám a vymlouvám se na aroganci

druhých, protože mám strach, že si Tvou lásku nezasloužím, že mne odmítneš...Svádím to na vše možné i nemožné, jen abych si nezvykla na ten pocit, že mne miluješ.

Tak to bylo vždycky, bála jsem se. Bála jsem se toho, co nejvíce ve svém životě potřebuji. Bála jsem se lásky. Proto jsem vždy dělala, že jsem nad věcí..Proto jsem se vždy schovávala do své skrýše, aby nikdo neviděl jaká jsem...Vlastně nikdo pořádně neví jaká jsem..stále jen kamufluji, aby někdo neprokoukl jak jsem křehká, bezbranná a toužící po lásce..Tak proč TO stále odmítám? Řekni, proč jsem se od Tebe dobrovolně odřízla.....Vždyť teď jediné co mám, je velké prázdné místo, kde jsi vždy byl jen Ty a já se marně snažila toto místo přidělit někomu jinému..

Řekni, proč jsem Tě odtamtud vyhnala.....Je to proto, že Ty jediný víš, jaká opravdu jsem nebo je to proto, že jsem přestala věřit v dobrotu svého srdce?....Tak prosím, odpověz...Já jsem tady...Tady v tom chuchvalci světa...Tady, tak prázdná bez Tebe....Tady, tiše zoufající nad svou zkažeností, se kterou jsem se nikdy nesmířila....Jsem tu a TY? Proč Tě hledám, vždyť jsem Tě odehnala.....

Superblbec

Tak přesně takto si připadám. Jak? Jako blbec. Jako význačný blbec. I když jediný o co jsem se opravdu samostatně zasloužila, byla ztráta mé identity.

Když jsem byla dítě, chtěla jsem být dospěla. Jenže pár dní poté mi došlo, že mě tento sen jaksi nenaplnuje. Takže jsem se rozhodla, že jej rozšířím a hned tu byla "dospělá herečka". Nic mi nebránilo v tom, abych jej začala plně realizovat. Neustále jsem seděla před zrcadlem a zkoušela si nové a nové role. Inspiraci jsem nemusela hledat daleko. Tu jsem měla přímo pod nosem. Můj dětsky naivní zrak se plně soustředil na mé předražené rodiče. Rozhodla jsem se, že pro tuto příležitost využiji jednu ze svých skvělých vlastností. Tedy špiclování. Vůbec mne nerozházela má arogance a jistota, se kterou jsem v klidu domácnosti špehovala své rodiče. Nic mi nebylo překážkou. S výsledkem jsem byla nadmíru spokojená. Nejenže jsem dokázala zcela bezproblémově zahrát fakt, že mám v břiše žáby, ale též jsem dokázala velice věrohodně ztvárnit dramatické role. Mé první drama bylo role, kterou jsem odkoukala od maminky. Vskutku věrohodně jsem zahrála polemiku, kteráže trouba peče nejlépe. Světlo divadelních ramp mne opravdu oslňovalo, ba přímo zaslepovalo. Patříčně jsem byla na sebe hrdá. To samé jsem očekávala od svých rodičů, kteří s odměnou neotáleli. Obzvláště maminka, která mi po "mé první tragédii" ušetřila jistý políček. Byl to den, kdy jsem si uvědomila, že za kvalitu se musí platit i kdybych měla nasadit vlastní kůži. Ještě ten den jsem onemocněla, protože mě trápilo, kteráže mouka je nejlepší. Ta polohrubá nebo hladká?

V šesti letech mi došlo, že tak skvělý a pozoruhodný talent by neměl být skrýván před světem. K narozeninám své matky jsem uspořádala jistý galavečer, který byl určen celé naší milované rodiny. Jestli mé poslední vystoupení bylo drama, pak po přehrání této menší scény nastala tragédie. Ztvárnila jsem totiž celek, který vnímám při pohledu na naši rodinu. To jsem však neměla dělat. Jakmile mé představení, ve kterém jsem mimochodem zázračným způsobem strhla zahrát osm hlavních a pět vedlejších rolí, skončilo, strhla se velká rodinná katastrofa. Matka se pustila do otce, že toto vše je pouze jeho vina a babičce z toho šoku vypadly zuby.. (stále je nemůže najít)..

Maminku nejspíš toto trauma doprovázelo celý život. Neustále taťkovi vyčítala, že je to jen jeho vina. Prý měl odjakživa na mou maličkost špatný vliv. Byla přesvědčena, že z něj vyzařují negativní vibrace. Avšak musím zdůraznit jednu věc. Pakliže měl můj otec na mne tak špatný vliv, proč jsem začala kouřit až v pozdějším období? Jediné co mne momentálně napadá, byla snad ta skutečnost, že jsem nemohla najít žádné cigarety. Nicméně bylo rozhodnuto. Musí mne opravdu vidět celý svět!

V deseti letech mi má milující maminka sdělila, že k tomu abych mohla být skvělou a tolik všemi milovanou herečkou, musím mít školu a bezesporu to nejdůležitější. Tím nejdůležitějším byl TALENT!! Opravdu mne tím neranila a už vůbec mi tímto slavným výrokiem nezbořila celý můj tak dětský naivní svět. Pouze jsem ztratila smysl celého života...nebo něco podobného...(ten den jsem ještě, k mé velké újmě, ztratila 5,-- Kč. V té době to byl vskutku velký obnos. Po zjištění této ztráty, propukla u mne velká agrese. Snad proto, že jsem měla velký, ale opravdu velikánský hlad. V tu chvíli mi to zcela zastínilo zrak a mysl. Teprve v pozdější době mi došlo, že to nebylo ztrátou oné částky, ale tím, že mi již 2 roky nikdo nezastříhoval ofinu a proto jsem přes velmi husté vlasy nemohla prokouknout danou situaci.) Samozřejmě, že jsem své matce nevěřila. JÁ a nemít talent? Ten osudný den bylo opět vše jasné. Začala jsem trénovat a zastříhli mi ofinu. Při své chůzi ze školy domů jsem neviděla sloup a narazila do něj. Nebýt tamního bezdomovce, tak dosud ležím rozpláclá na rozvrzaném chodníku. Se ztrátou finančního obnosu jsem se již vypořádala a rozhodla se, že své matce ukážu! (mimochodem, ještě ten den jsem matce vskutku ukázala. Ukázala jsem jí ŽK, ve které stála poznámka, že bych měla podstoupit očkovací vyšetření proti vzteklině. Dodnes nechápu proč..)

Tak léta běžela a já stále trénovala a trénovala a než jsem se nadála, bylo mi najednou krásných šestnáct let. Popravdě řečeno, v tu dobu u mě nenastala "krize osobnosti". Má osobnost se začala rozdvajovat. Nu což, řekla jsem si, aspoň nebudeš sama a vyrazila na nákupy. Co se zprvu jevilo jako životní trauma, přerostlo velice brzy v nerozlučné kamarádství. Ráda jsem si s "tou druhou", jak jsem svou rozdvojenou osobnost přátelsky nazývala, rozpravovala. Ne, že bych trpěla samomluvou. To vskutku ne. Po pár týdnech si mí rodičové začali myslet, že se jejich skvělá a nadpřirozeně inteligentní dcera, zcela jednoduše zbláznila. Ale viděli, že stále trénuji, tak byli rádi, že opravdu nejsem sama. Během těch let, co jsem usilovně cvičila různé role (a nosila peněženku, jelikož po další ztrátě pětikačky bych byla trizoid), se ze mě opravdu stala skvělá herečka. Věděla jsem, že po složení maturitní zkoušky, se určitě dostanu na DAMU. Spoléhala jsem se na svou tajnou zbraň. Která herečka se může chlubit rozdvojenou osobností? Snad žádná..Ano, menší pochybnosti tam byly, ale ty jsme brzy s "TD" zahnalý deseti jointy z výborného "skanku". Vlastně jsme byly jak siamská dvojčata. Vůbec jsme se od sebe neodtrhly. Snažila jsem se, abych jí o něco neochudila. Nesnesla jsem pocit, že by neměla to co já. Celkem snadno se to dalo uplatnit. V době, kdy jsem byla bez "TD" a kouřila, tak mě švalo, že se o tuto vášeň nemám s kým sdílet. Proto jsem měla radost, když se mi jednou "TD" svěřila, že též kouří. Nevýslovný pocit opojení radostí nastal i tehdy, když jsme zjistily, že stejný vkus máme i při výběru značky cigaret. I kouřit jsme spolu chodily. Sice to bylo celkem náročné po finanční stránce, ale co bych pro "TD" neudělala, že. V té době jsem si připadala jako lord. Přestože jsem byla nadprůměrně inteligentní dítko, nikdy jsem nenašla jiný způsob jak by "TD" mohla kouřit zároveň se mnou. Jednoduše jsem si s tím nelámala hlavu a zapálila jsem si dvě cigarety naráz.

Tato překrásná léta našeho neodlučitelného přátelství najednou přestala. Pár dní po uplynutí devatenáctých narozenin se "TD" ztratila. Nechácala jsem proč. Stále jsem si kladla za vinu, že jsem se s ní nerozdělila o narozeninový dort. Opět jsem onemocněla. Celkově mě nemoci

od mého ranného dětství neustále provázely. Ať už to bylo odřené koleno, tříška v palci či zaražené větry nebo klíště v levé pálce hýždí, či náušnice v uchu..Avšak tato nemoc byla jiná. Rodičům to nejspíš rvalo srdce proto se rozhodli, že mi darují uzdravovný pobyt v nějakém starobylém hradě. Nic mi na tom nepřišlo divné..jen mi vrtalo hlavou, proč jsou mříže na oknech a pan král s paní královnou chodí oděni v lékařském. Později mi došlo, že tento hrad není hradem leccjakým. Vlastně jsem zjistila, že nejsem v hradě, ale v psychiatrické léčebně..Nu, což.. Hlavní bylo, že jsem se z toho zázračným způsobem vyléčila.

Očividně jsem způsobila radost celému svému okolí. "Přátelé" mě přestali zdravit a raději se mi vyhýbali nebo přecházeli na druhou stranu silnice. Byla jsem ráda, že svět je opět fajn. Za ty tři měsíce mi došla spousta věcí. Můj životní sen byl pryč a peněženka opět taky. Možná to byl pravý důvod mého prodloužení pobytu. Nejspíš mě vylekala představa, že opět nebudu mít na svačiny.. K mému úžasu jsem tam vykoumala další zajímavou věc..Prostě jsem velmi brzy přišla na to, že tohle kolem je jenom hra. Snad až přespříliš brzy jsem vyrostla k danému zjištění- všichni jsme výteční herci a to ani nemusíme mít ten "talent". Jak se tak koukám všichni to zvládáme grandiózním způsobem.

V mém životě jinak nenastaly prazvláštní změny. Prostě normální všední dění...Rodiče se rozvedli. Otec začal chodit do synagogy a matka do práce. Já jsem přestala kouřit a chcípl mi křeček.... Jo a opět nejsem sama... :o)....a představte si, taky přestala kouřit...:o)) Prostě jsem jen zase chtěla cítit tu sílu větru. Hašlerky mi už nestačily, jelikož vyvolávaly jiné větry, které zas tolik nebyly osvěžující. Zařvala jsem HEUREKA a zakopnutí způsobilo to, že jsem skončila přesně tam, kde před chvilkou prováděl jisté úkony sousedovic pes.. Člověk si nevybere..V podstatě to vyšlo na stejno.. Nemyslíte? :o)...

Šatník masek

„Vždycky jsem tě vnímal jako veselou bezproblémovou dívku, ale nyní vím, že co činí tvé oči ještě hlubší je ten smutek, co tak pracně skrýváš.“ Slova, která mi řekl můj přítel. Můj dobrý přítel. Člověk, který mě zná od mých dětských hrátek na princezny až po dnešek, kdy se marně snažím najít samu sebe. Kolikrát stojím před zrcadlem a marně se snažím přijít na to, jaká jsem. Ne, jak vypadám, ale snažím se proniknout do těch mých „krásně smutných očí“. Vlastně to je snad asi to, co mi druzí vždy řeknou, když mne vidí poprvé v našich životech.

Vytvořila jsem si vlastní svět. Ono je to tak lepší. Pro mne je to tak lepší. Nechci být v tomto chuchvalci předsudků, který mne tolik svazuje. Prostě mám svět, kde můžu být sama sebou. Málokdo by totiž pochopil, že se někdy i bojím být sama sebou. Stále se ode mě něco očekává. Rodina ode mě něco očekává a snad i mají jistý vzorec, jak by se ta jejich „maková panenka“ měla chovat. Jenže realita je jiná. Já někdy nedokáži být taková jakou mě chtějí mít ostatní a snad je to pocit odmítnutí, kterého se bojím. Jsou to dny, kdy na sebe hodím jednu ze svých masek nenucenosti a jsem tím, kým mě chtějí mít.

Dříve jsem marně klopýtala městem a pomalu se bála podívat druhým do očí. Hlavou se mi honila slova, která mi vždy řekla nějaká návštěva, která přišla k nám domů. „Ty jsi taková pěkná holka..hotová panenka.“ Už jsem na to začínala být alergická. Vždy, když k nám někdo přišel, vzala jsem si protestně tu svojí krabku cigaret a šla si sednout k nám na střechu. Odtud jsem měla pěkný výhled. Byla jsem nad tím vším chaosem a nemusela jsem poslouchat to, jakže pěkná jsem. Prostě jsem se tak necítila. Co je vlastně krása? Vždyť každý to vnímá jinak. Seděla jsem si na té své střeše a nohou pohupovala do rytmu větru. Někde v dáli jsem viděla kus lesa a ptáky, kteří lítali do svých domovů. Jen jsem si tiše oddechla a přála si být jedním z nich. Nešlo o to, že bych neměla kam zalétnout do toho svého hnízda. Jen jsem chtěla letět a cítit tu svobodu a být nad tím vším tak lehká. Přemýšlela jsem nad tím, co vlastně od života chci. Ničím jsem si neodpověděla – nevěděla jsem to. Slezla jsem z té své střechy.

Bylo před nějakou důležitou akcí a já stála před tím svým šatníkem masek a marně se snažila najít tu, která by byla pro tuto příležitost vhodná. Tak co tu máme – Intelektuálka, Lepá diva s vášní v duši..nebo co takhle .. Slečna, která nedovede pípnout, Nostalgického melancholika, Workoholika, Free girl...Je jich tam celkem hodně. Jen si vybrat správně. Samozřejmě, chce to vybrat podle společnosti lidí, kteří tam budou. Přeci toužím tolik, abych tam nějak zapadla a přežila to celé dění. Jaká absurdita. Kdesi vzadu jsem našla jednu zaprášenou a ošuntělou masku. Ale maska to není..Má to tlukot srdce a kolem je nasázeno tisíc perel. Když jsem se na ni zadívala, zjistila jsem, že to nejsou perly. Jsou to slzy. Při tomto uvědomění, se mi sevřelo hrdlo a raději jsem skříň zavřela. Ne tohle ne..Tohle nikdy, nikdy se nesmí stát to, že bych před někým odhalila to, jaká jsem. Po jakési polemice mezi mnou a maskou jsem usoudila, že nejlepší varianta, pro dnešní dění, je kombinace všech masek. Intelektuálka, co vypadá jako lepá diva s vášní v duši, která stále pracuje a přesto je naprosto free, ačkoliv se snaží tvářit, že její jádro je nostalgický melancholik, díky kterému se někdy bojí pípnout. Ano, toto je naprosto kamuflovaná realita. Proč ne, tohle dnes frčí. Když jsem vstupovala do místnosti, kde jsem měla předvést vše, jen ne sebe, vše se jakoby rozzářilo. A opět to bylo tady. Užaslé pohledy nad fikcí, kterou jsem se snažila předhodit jako realitu. Když jsem promluvila, tak to vypadalo, jako kdybych přečetla všechny knihy světa. Má intelektuálka mě nezklamala. Vlastně ani o tolik nešlo. Nepotřebovala jsem mít vše sečteno. Stačilo se jen tvářit tak, aby to budilo ten dojem. Nebo zase naopak. Převrátit slovosled toho, co řekl ten přede mnou. Pak přišla na řadu Workoholicka. To zas šlo o to, že sem nahodila pohled, že jsem deset dní nespala, ačkoliv dodržuji správnou životospřávu. Desetkrát jsem vyloudila ze svého mobilu ten zvuk, aby to vypadalo, že mě někdo prozvání a pak ze sebe chladně vypustila: „Zase po mě něco chtějí.“ To pak vzbudilo tu reakci lidí, kdy jsem nasadila Nostalgickou melancholickou, protože lidi tak rádi litují ty druhé. Jenže to sem si přeci nemohla nechat líbit. Lidi sice rádi litují druhé, když jsou upracovaní, ale ještě více litují sebe, tak jsem nahodila Free Girl, jelikož Lepé Děvy jsou většinou free. Ale jediné co jsem zapoměla projevovat je LÁSKA k druhým. Stála jsem tam a snažila se budit dojem, že mě ostatní nezajímají, že jen já jsem ta skvělá hvězda, kterou musí všichni obdivovat. Avšak nikomu...nikomu jsem nedovolila mne milovat takovou, jaká opravdu jsem. Nikdo to totiž nevěděl. Všichni měli z těch mých masek takový respekt, že mi ani neřekli, že nejsem normální.

Bylo mi z mé osoby špatně. Stála jsem v tom kruhu bludů, které jsem o své osobě vyvolávala a začal se se mnou točit svět. Najednou jsem zjistila, že nevím kdo jsem. Všechny ty masky se mi spojily v jednu a nemohla jsem je z mého obličeje strhnout. Slyšela jsem cynický smích, cítila jsem tu pachut' povrchnosti a ze sebe jsem nevydávala nic než prázdnotu. Na svou omluvu jsem měla jen tolik. „**Co chceš, vždyť jsi taková jakou tě chtěli mít. Lidi přeci nesnesou krásu kombinovanou s oduševnělostí, houževnatostí, inteligencí a pokorou. Teda ano. Snese to, ale jen u sebe.**“ Musela jsem z toho kolotoče zmatku utéci.

Přišla jsem domů a rychle jsem utíkala kolem té skříně, ze byl slyšet cinkot perel..
“Cink.....Cink.....Cink.....Cink.....“ Byl tak pravidelný až mne děsil. Ne, tohle nesmím slyšet. Nechci se druhým ukazovat. Nechci, aby věděli jaká jsem. Musím stále kamuflovat, vždyť nikdo nestojí o to, aby poznal mne samotnou. Chtějí jen vidět, že pěkná holka je prázdná holka. Nikdo nevěří v to, že já krásu vnímám zevnitř. A ta krása zůstane uzavřená v mé skříní. Nikdy..nikdy ji nepustím ven..Běžela jsem do koupelny a znovu se snažila strhat ty masky. Nešlo to. Dusila jsem se a stále necítila tlukot svého srdce.. Utekla jsem na střechu. Seděla jsem tam vyplašená jak ten ptáček a bála jsem se toho, že se přeci jen najde někdo, kdo otevře tu skříňku. Zapálila jsem si cigaretu a snažila se uklidnit. Kouř se mi vpil do očí a já přesto neuronila ani jednu slzu..

Najednou kolem mé hlavy začal kroužit ptáček. Pořád tak lítal až mi do klína spadlo psaní. Vystrašeně jsem se podívala kolem. Co zas po mě kdo chce??? Psaní leželo v mých dlaních a bylo tak teploučké a voňavé. Nevěřicně jsem na něj koukala a bála se jej otevřít. Jakoby to psaní vědělo a otevřelo se. Nevěřicně jsem jej četla. Musela jsem jej zahodit.....**“Ne, ja nikoho nepotřebuju, mě je jedno co si kdo o mě myslí. Já jsem já a komu se to nelíbí, tak at’ odejde. Odejděte ode mě všichni. Já vás nepotřebuji!!”** Zařvala jsem do větru. Ten to nebral v potaz a vše mi vrátil zpět..Najednou jsem v obličeji měla vmetená tato slova..**“Ne, já tě nepotřebuji...Mě je jedno co si o mě myslíš. Jestli se ti nelíbím, tak si klidně odejdi. Nezáleží mi na tobě....Nikdy jsem tě nepotřeboval....Jsi nepotřebná k mému životu NIKDY JSEM TĚ NEPOTŘEBOVAL!!!!!!”** Najednou jsem cítila silnou bolest. Jakoby se mi dýka zabodla do srdce..“Tak přeci žiješ“ pomyslela jsem si ironicky. Bolest byla silná a hlasitá. A přece ji něco přerušilo..Cosi spadlo. Byla to taková rána, kterou jsem slyšela jen já. Byl to jeden z mých zámků, který pečlivě chránil obsah skříňky. Ze všech sil jsem uháněla dolů k mé tajné skříňce. Zuřivě jsem se rozhlédla kolem sebe, jelikož jsem viděla, že někdo sundal jeden z mých zámků. „Ne, tohle nikdy ne..Nikdo se nedostane ke mně..Nikomu to nedovolím..nechci to..nechci...“ zavzlykala jsem. Na zemi leželo další psaní. Jediné co jsem zaznamenala byla má ruka, která se natahovala k tomu malému svazečku. A opět to samé, co bylo v prvním dopise, ale přeci něco navíc. Další slovo, které se změnilo v myšlenku a které způsobilo další ránu. Otočila jsem se směrem k velkému zrcadlu, které stálo před skříní. Bylo to zrcadlo, které mi až nyní dalo odpověď jaká jsem. Bylo popraskané a v něm se křivily mé masky. Stála jsem před ním a celá jsem byla popraskaná. Jak se mohlo stát to, že se někdo dostal do mé skříňky..Kdo chce, abych se odhalila taková jaká jsem? Jediné co jsem cítila bylo další bodnutí v hrudníku. Skácela jsem se k zemi a nic jsem nevnímala.

Nevím jak dlouho jsem ležela na té chladné zemi v mém pokřiveném světě. V uších mi hučelo a stále jsem slyšela zvuk padajících perel. Jakoby měly přesně odměřený čas a jakoby věděly, kdy mají padat.

Probrala jsem, ale nemohla jsem otevřít oči. Pomalu jsem přicházela k sobě a najednou jsem začínala i prozírat. Viděla jsem osobu, ale byla zahalená oparem čehosi. Ačkoliv jsem se moc bránila, tak ta osoba se dostávala blíž a blíž. Začala ke mně hovořit a já vnímala, že masky opadávají. Nejen masky. Každá jeho věta způsobovala to, že skříňka začínala praskat a zámky odpadávaly. Už jsem se tomu dál nedokázala bránit. Najednou jsem zjistila, že se i slzy probraly k životu. Snažily se dostat zpod té vší povrchnosti a jako by toužily čerpat svou sílu ze světla. Nevím jak moc dlouho to vše trvalo, ale jedno vím jistě. Když jsem začala znovu žít, tak má skříňka už nebyla..Jediné co z ní zůstalo byli malé třisečky a pěkná kila železa strachu, která ji chránila...Vše bylo najednou překryto prachem zapomnění. Zase jsem seděla na té své střeše a přemýšlela co se stalo s tím mým tajným pokojem, ve kterém jsem měla tajnou skříňku a zrcadlo, které mi jednou ukázalo pravdu . Co se s tím

vším vlastně stalo? Strach byl pryč, bolest byla pryč a já se cítila znovuzrozená. Tak proč se tam nejít podívat. Tiše jsem scházela po schodech dolů a trošičku mě jímala tíseň. Čeho se bojím nyní? Toho, co tam najdu .. nebo toho, co tam nenajdu...Ruka těžce dopadla na kliku a tiše jsem otevřela dveře do mého tajného pokojíku..Raději jsem zavřela oči..

Čerstvý vítr osvěžil mou paměť a já si začínala matně vzpomínat. Přes víčka mi pronikalo světlo a já se už nebála je otevřít. Nyní byl pokojík tak světlý a plný barev. Zvláštní, zrcadlo bylo opět celé a jakoby mě k sobě táhlo...Místo skříňky byl stolek a když jsem jej mýjela všimla jsem si dopisu. Měla jsem pocit, jako bych jej už jednou viděla. Otevřela jsem jej a tam stálo...

"Což bych se tě, Effrime, mohl vzdát, mohl bych tě jen tak vydat? Cožpak bych tě mohl vydat jako Adama, naložit s tebou jako se Sebójimem? Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí."

Oz 11,8

Nevěřičně jsem na to koukala a nedokázala si vzpomenout, kde jsem to jen slyšela. Ta slova se mi přehrávala v hlavě jako páska.."kde jen jsem to slyšela?"..Znovu a znovu jsem si to pročetla. Nohou jsem narazila na hranu zrcadla. Oči jsem odtrhla od toho papírku a zadívala se na sebe do zrcadla. Poprvé jsem se na sebe dívala a cítila se svobodně. Na obličejích jsem neměla ani jednu masku a viděla vše tak čistě a jasně. Sice jsem neměla křídla, ale cítila jsem se konečně svobodně natolik, abych zaklonila hlavu a do celého světa s hlasem plným pokory a lásky zařvala...

...NENECHTE SE MNOU ZMÁST, MOC VÁS POTŘEBUJI A ZÁLEŽÍ MI NA VÁS VŠECH...

Snad jen tolik chci říci..Pomalou se léčím, ale jde to. Nyní stojím před Ježíšem a On ze mne sjímá všechny masky a očišťuje mé srdce..Srdce, které tolik potřebovalo lásku, ale nedokázalo ji přijímat... To vše jsem nedělala kvůli tomu, že bych lidmi opovrhovala..Jen jsem se bála druhým otevřít, aby tam nenašli MĚ SAMOTNOU..

Nicméně, to vše BYLO..

Sen noci „svatovánoční“

„Chichichi“ ozvalo se ze tmy. „Chichichichi...Pojď sem ke mě Lálá...chichichi“. Já se snad nevyspím, pomyslela jsem si. Zašmátrala jsem po hodinách, které ukazovali něco málo po půlnoci. Já snad začnu věřit na duchy, pomyslela jsem si a snažila se zaostřit svůj sluch. Odkud to jen může být?

Byla temná zimní noc a já se choulila ve své posteli. Venku krásně sněžilo a ačkoliv zimu moc nemusím, tohle období – kdy hustě sněží – prostě miluji. Poslední dobou to bylo celkem náročné. Kromě své práce jsem nestíhala nic. Jen sem seděla v kanceláři, tiše něco sepisovala a lidé kolem mě plynuly spolu s časem. Navíc do toho ty zpropadené Vánoce, které budou už za pár týdnů. Pár dáreků už mám, ale co to ostatní? „Chichichi...tak pojd'...Nu, pojd' sem ke mně...chichichi“ ozvalo se tentokrát o něco blíž ke mně. Mám schůzku, pomyslela sem si. Účty se mi v hlavě složily v jedno malé chichotavé cosi, co mě teď přišlo strašit. To mám z toho, že sem hodně jeden čas koukala na TV. Teď mám akorát velké oči, které vidí strašidla. „No Lálá, pojd'..chichichi..Pojd', pojd' ke mně..“ tak tohle už znělo někde na mé posteli.

„Já nic neslyším..neslyším..neslyším“ opakovala jsem nahlas a zvedla se z postele. Moje ložnice není naštěstí tak velká, abych dvěma kroky nedošla k vypínači. „Neutíkej mi Lálá..chichichi“ ozvalo se, sotva jsem se zvedla. Rychle jsem skočila a rozsvítila. Světlo působilo jako rána do hlavy. Málem se mi podařilo se přesvědčit, že ta rána byla skutečná, protože to co sem viděla na pelesti své postele, nasvědčovalo silným poruchám v mozku. Na mé posteli seděl malý skřítek a zubil se na mě. „mám halucinace...mám halucinace .. mám halucinace“ slova, jenž jsem tiše odříkávala jako nějakou modlitbu, protože jsem si nějak nedovedla vzpomenout odkdy doma pěstují skřítky. „Nu, Lálá...tak půjdeš ke mně?“

Chichichi“ zeptal se mě milým hláskem. Tak tohle asi halucinace není, pomyslela sem si. Pořádně jsem si jej prohlédla. Byl sotva maličký jako moje paže. Na sobě měl kostkované kalhotky, černé botičky a zelený roláček, přes které měl červené kšandičky. Na hlavičce měl krásného barevného kulíška a v ruce držel větvičku, na jejímž konci byly tři šištíčky. „Já myslela, že přání se plní s oříšků a to jen takových, který cvrknou do nosu pocestnému v lese.“ zamumlala jsem a hned se ho otázala: „Co tu děláš? Na jeho maličkém obličejíčku, ve kterém jste snad viděli jen ty velké černé oči a malý nosánek, se najednou objevil úsměv jako vrata „Chichichi, coby..přišel jsem za tebou. Dělam si o tebe velké starosti.“ Řekl vážně. „O mě a proč jako?“ „Koukni se na sebe jak vypadáš. Cožpak takhle vypadá mladé zdravé děvče? Kolik ti je, no? Řekl trochu vážnějším hlasem. „No co no, co bys chtěl..Dyk je noc? A na noc si do postele plesové šaty neberu“ odvětila jsem. Měl pravdu. Na to, že mi je sotva 22 let vypadám hrozně. Kruhy pod očima, bílá jsem takovým způsobem, že pomalu splývám se stěnou. „No co, vypadám jako každou zimu.“

„Omyl, vypadáš jako každé Vánoce od té doby, co sis začala hrát na dospělou“ „Cože? Já si začala hrát na dospělou?“ tak to si skřítek dovolil dost. Měla jsem pocit, že se mi kolem úst tvoří pěna. „No tak Lálá...chichichi..já to tak nemyslel“ řekl se smíchem na rtech. Pak se najednou vážně podíval. „Ani nevíš, o kolik se ochuzuješ. Proč se stále za něčím pachtíš?“ řekl. „Já se za něčím nepachtím, chci jen mít na dárky pro přátele.“

Odpověděla jsem a zalezla zpět do pelíšku, protože mě zábly nohy. „Pro jaké přátele? Myslíš na ty, které si už skoro měsíc neviděla, protože se snažíš vydělat penízky na dárečky?“ Měla jsem pocit, že mě propíchne pohledem. Proč mi jen pokládá takovéhle otázky uprostřed noci, to mi povězte. Na jednu stranu měl pravdu. Teprve až teď mi došlo, že je to měsíc, co jsem se dobrovolně odizolovala od svých přátel. Ale vždyť jsem se snažila jen mít na dárečky pro mé milované. Naším sem chtěla udělat překrásné Vánoce, protože jsme vždycky jen dostaly ty ponožky, spodní prádlo a nějakou tu maličkost. A já chtěla víc. Chtěla jsem jednou zažít Vánoce, které by byly něco extra. Mamce jsem chtěla koupit něco do kuchyně, bráškově něco do bytu a tátovi jsem chtěla koupit nějakou elektrickou příklepovou vrtačku – nebo co to chtěl. No a přátelům jsem taky chtěla udělat radost něčím extra. TAK proč mi to ten malej skřítek vůbec vyčítá? Nedělám přece nic špatného. „Jak se vůbec jmenuješ?“ zeptala sem se ho. „Kryšpínek..Jsem vánoční skřítek, který napravuje hlavy takovým lidem jako jsi ty“ a opět se zasmál. „Já hlavu nepotřebuji napravovat“ odsekla jsem. Tak to by stačilo. Nejdřív se mi tu zjeví o půl noci, pak mi vleze do postele a teď mi ještě dělá přednášku o mé

neschopnosti. Měla jsem toho tak akurát dost. „Ty se na mě zlobíš vid’?“ prohlédl si mě zkoumavým pohledem. No, tak to tu ještě chybělo. Skřítek a telepat k tomu. „Ne nezlobím“ hlesla jsem. „Hm, navíc lžeš..začínáš být jako ti dospělí.“ Řekl smutně.

„Jakým právem mi tady poučuješ? Neznáš mě, nevíš jaká jsem.“

„Ale vím. Znáš tě už dost dlouho. Sleduji tě už od minulých Vánoc. Panečku, to byla jiná. Naseděla sis na srdci.“

„Hm, nová teorie. Chlapi si sedí na mozku a ženy na srdci. To tu ještě nebylo..“

„Proč si tak jízlivá? Co jsem ti udělal?“

„Probudil si mě a snažíš se mě tu přesvědčit o tom, že Vánoce mám strávit v chudobě“ „Ale Lálá, copak ty nevíš o čem jsou Vánoce? Myslíš si, že síla prožitku Vánoc závisí na mega dárcích a na tom, o kolik věcí se ti rozroste šatník?“ řekl udiveně Kryšpínek.

Něco na tom bylo. Najednou jsem začínala zjišťovat, že skřítek zas tak tupej, jak jsem si zprvu myslela, není. „Každý přece ví,“ řekla jsem už poněkud mírnějším hlasem „že Vánoce je svátek toho, že se narodil Ježíš Kristus“

„Zas tak hloupá nejsi...chichichí“

„Hloupá sice nejsem, ale jsem větší“ To jsem teda dopadla, začínám tu vyhrožovat malému skřítkovi rozšlápnutím. Copak on za to může? Ať žije křesťanství..

„A k čemu ti to je. Jsi snad šťastnější než já? Koukni se na to takhle. Vánoce by měli být svátkem pohody a klidu. Místo toho se lidi můžou zbláznit, protože si myslí ,čím víc dárků – tím líp’. No, jen se podívej“ řekl vážně. „Tak o tom bych začala polemizovat. Ne všichni se starají jen o dárky. Vánoce jsou tu od toho, aby lidé byli spolu. Je to krásná tradice. Jen se na to podívej z téhle stránky – celý den nejí aby večer uviděli zlatý prasátko.“ „jo a místo toho vidí zlatý tele, co? Hihihihí“ skočil mi do řeči skřítek..“no, nebo to..“rozesmála jsem se „Teď vážně. Pak přijde štědrovečerní večeře a pak rozdávání dárečků. No a pak se jde na půlnoční mši s přáteli. To si myslím, že je pěkná tradice, co myslíš?“

„No opravdu krásná tradice. Jednou za rok si udělat čas na rodinu a přátele, tvářit se, že zrovna na tenhle čas si čekala, protože jindy by se člověk šťastněji tvářit nemohl. Poté se trápit hlady jen proto, abychom viděli zlaté tele a když toho nemáme dost, tak přijímáme ty drahé dary, které nenahradí lásku. Poté si všichni uvědomíme, že vlastně nějaký Ježíš je a tak jdeme do kostela na mši vlastně jen proto, protože tam jde každý. Trochu povrchní, nemyslíš?“ zeptal se a netrpělivě očekával reakci. Něco na tom je, musela sem uznat.

Člověk sice shání dárky pro druhé, ale někdy se do toho zabere takovým způsobem, že ostatní jde kolem něj. Jakou cenu pak mají ty dárečky pro druhé, když byli nějaký čas bez nás? „Víš Kryšpínku, něco na tom je. Ale co se to s námi stalo?“ zeptala jsem se. Skřítek měl očividně z hnutí mé duše radost. „Moje milá Lálá, to máš tak. Lidé už zapomínají na to, že by se k sobě měli chovat krásně nejen přes ty svátky. Tyhle svátky nám to mají všechno připomenout. Bylo by krásné, kdybychom tyto svátky měli celý rok. K čemu jsou drahé dary a upachtění lidé, kteří hned po štědrovečerní večeři upadnou do týdenního spánku, protože toho mají dost? Vždyť je to přeci o něčem jiném“ řekl smutně „vždyť plno lidí ani neví, proč se Vánoce slaví. Pro ně je to jen jedna z mnoha tradic, které ve svém životě dodržují. A co se týče narození Ježíška. Připomínat si to jednou za rok, také není to pravé upřímné. K čemu je falešná zbožnost? K čemu je to, že přijdeš do kostela o půlnoci a tváříš se, jako by si spadl z nebes? Navíc – Ježíš se narodil ve chlévě v prostých jesličkách, tak proč bychom si my měli pod sebe stlát zlato? Hm?“

Tahle slova se mi vryla velmi živě do paměti. Když jsem se ráno probudila, tak jsem si nejdřív ani nevzpomněla na můj noční zážitek. Až teprve když jsem vstávala, všimla jsem si na pelesti větývky s třemi šištičkami. „Tak přeci to byla pravda“ usmála jsem se. Musela jsem ještě hodně o tom přemýšlet a dát Kryšpínkovi v mnoha věcech za pravdu. Zjistila jsem, že se tu pachtím za něčím, co nemá takovou váhu pro mě ani pro ostatní. Zaměnila jsem lásku ke svým bližním a přátelům za kus dárků.

Víte, přála bych si, abychom měli Vánoce každý den. Abychom v sobě nosili stále onu vánoční atmosféru, lásku k druhému a abychom nezapomínali na to, že Ježíše Krista bychom si neměli připomínat jen o Vánocích. Vždyť to, co nás učí je opravdu to nejdůležitější. Pokud se budeme držet jeho rad a přikázání, nikdy se nám nemůže stát to, že nějaká věc či tradice pro nás bude důležitější než naši bližní..

„Přeji Vám všem krásné Vánoce, mnoho pohody v srdíčku i ve vašem společenství. Přeji Vám mnoho lásky, tolerance a upřímnosti a hlavně krásný nový rok, do nějž vykročíme spolu s Bohem“